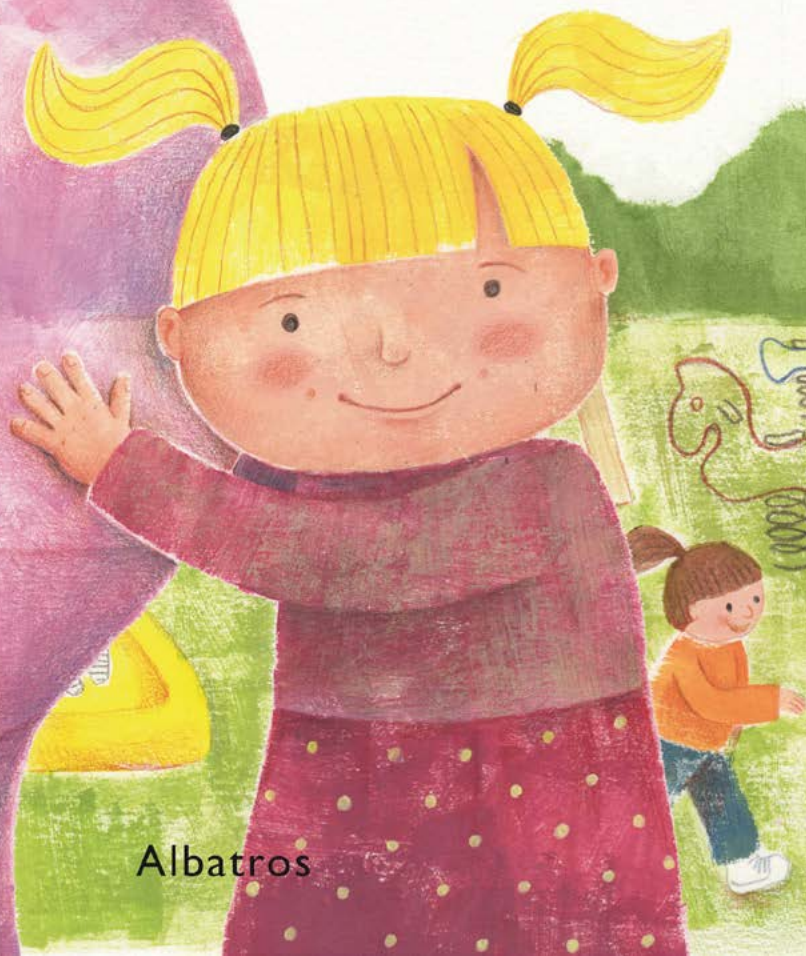

Lenka Rožnovská

Vlkovi tě nedám!

Ilustrovala Eva Švrčková

Albatros

Vlkovi tě nedám!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Rožnovská

Vlkovi tě nedám! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Lenka Rožnovská

VLKOVITĚ NEDÁM!

Ilustrovala Eva Švrčková

ALBATROS

© Lenka Rožnovská, 2016
Illustrations © Eva Švrčková, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04457-6
ISBN e-knihy 978-80-00-04545-0 (1. zveřejnění, 2017)

Miminko pro vlka

„Děťátka, kůzlátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla...“ Babička četla pohádku O neposlušných kůzlátkách a vnučka Sára ji bedlivě pozorovala. Zjistila, že když babička mluví jako vlk, mračí se a dělají se jí na čele vrásky. A když piští jako kůzlátko, špulí při tom pusu do oválku.

„Sárinko, ty mě neposloucháš!“ přerušila babička čtení.

„Ale jo, babi, poslouchám,“ bránila se Sára.

„Hm, tak o čem to je?“

Sára seskočila z pohovky, na které seděla spolu s panenkou Klárkou, a vmáčkla se do křesla vedle babičky. Křeslo stálo pod vzrostlým fíkusem, a když se Sára podívala vzhůru, připadalo jí, že se dívá do koruny stromu.

„O čem byla ta pohádka?“ Babička zopakovala svou otázku a čekala na odpověď. Neměla ráda, když se Sára myšlenkami toulala bůhví kde.

„O kůzlatech, co je vlk sežral, protože zlobily a neposlouchaly.“

Babička se pousmála a škádlivě se otázala: „A co ty, Sáro, ty jsi hodná, ty posloucháš?“

Sára přisvědčila. „Já jo.“ Pak přimhouřila oči, vypadalo to, jako by usilovně nad něčím přemýšlela. „Babi, chceš něco říct?“

„Chci, povídej.“

„Ale nesmíš to nikomu prozradit!“

„Neprozradím,“ přislíbila babička, prostředníčkem a ukazováčkem se dotkla rtů, ostatní prsty schovala do dlaně. „Přísahám na své šedivé vlasy, že nic neřeknu. A jestli se někomu jen slůvkem zmíním, ať jsem natenšup plešatá.“

Sára byla s babiččíným slibem spokojená. Objala babičku kolem krku a do ucha jí pošeptala své velké tajemství: „Až budeme mít mimino, dám ho vlkovi, ať ho sežere.“

Babičce zacukaly koutky úst. Přesto se nerozesmála, vycítila, že se Sára pro ještě nenarozenou sestřičku trápí.

„Ale jdi ty,“ zatahala holčičku za nos, „proč bys to dělala?“

Sára rozhodila rukama, až jí málem panenka Klárka spadla na zem. „Protože strašně zlobí! Maminku koplo do břicha. Maminka teď leží

v nemocnici místo toho, aby si se mnou hrála.“ Sáře vytryskly slzičky. „Já takovou nehodnou sestřičku nechci!“

Babička si povzdychla. Čeká ji těžké vysvětlování. Sářina maminka už týden pobývá v nemocnici, protože hrozí, že se její druhé děťátko narodí předčasně. A malé Sáře se po mamince stýská a své trápení připisuje nenarozenému sourozenci.

Babička k sobě vnučku přitiskla a nechala ji, ať se vypláče. Když se jí zdálo, že Sáře došly slzy, vzala její obličej do dlaní a slané stopy, které tam po potůčcích slz zbyly, otřela do kapesníku.

„Nevím, Sárinko, jestli by maminka byla ráda, kdyby slyšela, že chceš malou Elenku dát vlkovi.“

Sára škytla a dál si vedla svou. „Zlobivé děti sežere vlk. A Elenka je zlobivá.“

Babička pohládila Sáru po vlasech. „Tak to není, věř mi. Elenka za nic nemůže. Ani neví, že maminku kope, v bříšku se jen tak protahuje.“

„Tak ať to nedělá! Ať hezky spinká!“

„Sárinko, ty když jsi byla u maminky v bříše, taky jsi kopala, a nikdo neříkal, že zlobíš.“

Sára se zamračila. Snažila si vzpomenout, jaké to u mámy v bříše bylo, ale na nic se nemohla upamatovat.

„To máš tak,“ pokračovala babička, „některá miminka jsou trochu nedočkavá a už už se chtějí podívat, jak to na světě vypadá. A taková je i naše Elenka.“

Sára nespustila z babičky oči. Co jí říkala, bylo zajímavé.

„A proč ji pan doktor mamince z břicha nevytáhne? Aspoň nebude maminku bolet.“

„I ne, to nejde,“ nesouhlasila babička, „vzpomínáš si, jak sis v létě utrhla třešni a ona ti pak nechutnala?“

Holčička pokrčila rameny. „Jo, nebyla zralá.“

„Tak vidíš, a ono je to stejné i s děťátky.“

„Elenka není zralá?“ podivila se Sára.

„Ano, tak nějak. Maminčino břicho je pro ni ten nejlepší pokojíček, ve kterém teď roste. Až doroste, pak se smí narodit. Kdyby to bylo moc brzy, mohlo by se stát, že by byla nemocná, a to přece nechceme.“

Sára s otevřenou pusinkou přikývla.

„Necháme maminku a Elenku odpočívát v nemocnici. Však až přijde správný čas, vrátí se obě domů.“

Sára si povzdechla. A povzdechla si ještě jednou, aby bylo znát, že jí je po mamince smutno.

